

- 30 אחרי המלחמה התקשרו ההורים עם כל המוסדות היהודיים והבינלאומיים, והפיצו עשרות תצלומים של הילדה דרך הצלב האדום לכל רחבי העולם כדי לקבל ידיעה על אודותיה. לפני שבע שנים עלתה משפחת גלפריין לישראל. באמונה מחודשת התחיל האב בחיים החדשים, עבד בפחחות⁽¹⁾ וחיכה לנס. יום אחד קרא האב ב"אומר":
- 35 עוד באותו יום ענה האב על המודעה. למחרת הופיע המדריך אצל משפחת גלפריין. הוא סיפר להורים על בתיה ושאל:
- "מה תוכל לומר לי על ילדה זו?"
- "אולי אני אביה," לחש האב.
- "אולי אני אמה..." הוסיפה האם.
- 40 "היא בלונדית ועיניים כחולות לה." תיאר אותה המדריך.
- "היא בלונדית ועיניים כחולות לה." אישרו ההורים.
- "בת כמה הייתה כשראייתם אותה לאחרונה?" שאל המדריך.
- "בת ארבע וחצי." הייתה התשובה.
- "גם היא אומרת כך..."
- "מה שמה?" שאל המדריך.
- 45 "שמה בתיה," אמר מר גלפריין.
- המדריך הִחוויר. "הרי שמה של ילדה זו בְּרִפְרָה, ואני כיניתי בְּתִיָּה!"
- "היש עוד סימני־היפר? זה יכול להיות מקרי," שאל המדריך.
- "כן, ענתה האם, "כתם על המותניים..."⁽²⁾
- 50 אותו לילה לא עצם איש מהם עין. הפגישה הגורלית נערכה בחיפה, בשעה 9.30 בבוקר.
- הילדה הגיעה ראשונה. זמן קצר אחריה הגיעו ההורים. לא מצאו מלים מחמת התרגשות, האם הביטה בה ולחשה: "זוהי בת!" וסימנים? כיצד להיות בטוחים? האב הביט בנעליה. הוא זכר כי תמיד היה מִשְׁתַּחֵק⁽³⁾ העקב השמאלי של נעל ילדתו הקטנה. גם עתה היה העקב שחוק... והסימן על־יד המותניים נמצא גם הוא.
- 55 פתאום התחילה האם לפזם ביידיש: "אל נא תאמר הנה דרכי האחרונה..." הנערה פִּעְרָה עיניה, ופניה הִתְאִבְּנוּ⁽⁴⁾ אותה הנעימה ממש, ובקול דומה כל־כך הייתה שומעת בהיותה קטנה. אותה נעימה הייתה מרדימה אותה ערב ערב...
- בכי של שמחה פָּרַץ מפיה של בתיה: "מצאתי את הורי! איני עוד יתומה בודדת!" עמדו, וחיבקו זו את זו, כאילו רצו להחזיר את כל השנים האבודות.
- 60 היש עוד להוסיף שהכיפה והמעיל עשויים מאותו בד ממש?

גורית אקסלרד.

⁽¹⁾ פְּחָחוּת = *ferblanterie*

⁽²⁾ מותניים = *hanches*

⁽³⁾ מִשְׁתַּחֵק = *s'user*

⁽⁴⁾ הִתְאִבְּנוּ = *se pétrifier*